

Aleš Hušák – Proč kandiduji

Roky zpět jsem argumentoval, že nikdy do politiky nevstoupím, a že mě politika nebaví a neláká. Tahle moje tvrzení budou první věcí, kvůli které mne budou moji oponenti krákat za uši, dokazovat na tom moji neupřímnost a zpochybňovat mé jakékoli, byť dobré úmysly. „Vidíte, lže v přímém přenosu“ budou křičet. Jako bych je slyšel....

Ano, podlehl jsem a selhal, a musím do kyselého jablka přiznání kousnout.

Je pravdou, že jsem si nikdy nedovedl představit vlastní kandidaturu do jakéhokoli stupně zastupitelské demokracie. Ne že bych se bál voleb. Dvacet let práce pro český sport ve skutečnosti znamenalo nejen denní politickou práci (pokud se tak dá bafuňáření nazývat), ale i absolvování mnoha volebních aktů, protože volby do všech různých předsednictev, výborů a komisí jsou tím pravým životem správného sportovního funkcionáře. I když Vám bude tvrdit, že se ve skutečnosti chce starat jen o sport a mládež, a funkcionářství ho vlastně obtěžuje a otravuje.

Byl jsem každou chvíli vyzýván, abych tu pomohl tomu a tu zase onomu bafuňáři. Ostatně když se tak podívám po české sportovní funkcionářské krajině, toulá se v ní mnoho jedinců, kterým jsem k funkci dopomohl – museli se pouze v roce 2011 ode mne rychle odvrátit, a prohlásit se za pomýlené a funkce udrželi.

Osobně jsem absolvoval několik volebních klání, když jsem kandidoval na různé funkce ve sportovní hierarchii, a všechny jsem vyhrál.

Přiznejme si ovšem, že absolvovat volební klání ve spolku je sice zdánlivě podobné, ale ve skutečnosti nesrovnatelné s volbami do Parlamentu.

Vždy jsem sám o sobě také tvrdil, že nejsem absolutně ideálním představitelem politika. Nebudu ale lhát, že jsem se nikdy o politiku, jako takovou, nezajímal. Jsem homo politicus. Když jsem ale vykonával funkci předsedy představenstva jednoho z největších podniků v České republice, měl jsem v sobě dost soudnosti, abych své politické názory veřejně neprezentoval. Musel jsem totiž spolupracovat s širokým spektrem představitelů politických stran, ať již v parlamentních nebo vládních lavicích, a prosazovat skrze ně zájmy českého sportu, průmyslu nebo podniku, který jsem tehdy představoval. Důsledně jsem se bránil jakémukoli politickému dialogu, kde bych vysvětloval moje myšlenky na správu věcí veřejných s vědomím, že zájci se počítají až po honu, a nezáleží na tom, od koho je hlas v Parlamentu, ale prostě musí být součástí kladného výsledku.

Aleš Hušák – Proč kandiduji

Nebudu také lhát, že jsem nehodnotil politiky jako lidi, hodnotil, to je snad přirozené. Porovnával jsem, jak je to obvyklé, moje a jejich znalosti, rozhled, schopnost analýzy a politického uvažování. Ujišťuji laskavého čtenáře, že Parlament a vláda jsou dokonalým odrazem české veřejnosti, a to ve všech kladech a záporech. Poznal jsem v nich osobnosti, kterým bych neváhal svěřit do bezpečí mé blízké, a potkal jsem i jedince, které bych nepověřil funkcí vrátného. Voliče ale ujišťuji, že převažuje kvalita nad kvantitou, a pokud se i ti kvalitní politici podepisují pod legislativní nesmysly nebo špatná vládní rozhodnutí, není to často vůbec dáno jejich intelektem, ale jen a pouze obyčejným strachem o chléb svůj vezdejší, neboť co nařídí vedení, to se většinou nezpochybňuje. A vedení se často, bohužel, rozhoduje podle toho, co se bude líbit tu v Berlíně a tu v Paříži, ale není to kompatibilní s názorem Prahy. A není pravdou, že počet hlupáků na metr čtvereční je v Praze vyšší než v Bruselu či jinde v Evropě. Je to právě naopak.

Vyhýbal jsem se politice také proto, že jsem výkonný pracovník povahou, organizátor denní práce a manažer ve vlastním slova smyslu. Politik naproti tomu má být člověk, který trpělivě hledá a nachází kompromis mezi několika stanovisky, a přitom se snaží prosadit nejpříjemnější výsledek pro všechny.

Kdo mě zná, ten věru ví, že kompromis není mojí nejoblíbenější disciplínou. Jsem navíc netrpělivý, a pokud se mi něco nelíbí, dám to hlasitě najevo. Vědom si všech těchto vlastností, o politice jsem nepřemýšlel, protože každá z výše uvedených vlastností člověka spíše z politické práce diskvalifikuje.

Kde a kdy tedy došlo k rozhodnutí, že přeci jenom do voleb půjdu?

Došlo k tomu postupně, a nedá se říci, že by šlo o jednorázové rozhodnutí ze dne na den.

Sleduji každý den z důvodu získání co nejširšího společenského přehledu široké spektrum informačních zdrojů na internetu, a to jak v politické oblasti, tak v oblastech, které zajímají mne odborně. Noviny jsem přestal číst před deseti lety, v rozhlasu poslouchám písničky a v televizi se mnoho let nedívám na české zprávy. V poslední době jenom na „hodinku nenávisti“, jak přezdívám nočním Událostem v České televizi. Jinak pouze BBC a CNN.

Internet jsem ale přivítal jako finálně osvobozující médium od mainstreamu, tedy od sdělovačů jediné zjevené pravdy. Mám ve svých oblíbených položkách nastavenou

Aleš Hušák – Proč kandiduji

širokou škálu webů. Jak od těch, které zastupují vyznavače levice na nejlevicovější straně, takže řekněme někde od Jakuba Patočky, přes celé názorové spektrum, až na nejpravavicovější straně k názorům, jež může prezentovat Dělnická strana. Nepatřím tedy mezi ty, které poměrně vzdělaný a chytrý komentátor působící na jednom názorovém webu, označuje jako zajatce sociálních bublin, kteří se pohybují jenom ve svém názorovém okolí (na internetu) a proto nejsou schopni chápat složitost světa. Mimochodem, jde o lichý argument. Před vznikem internetu se lidé daleko více sdružovali ve stejných názorových skupinách, než je tomu dnes. A co si pamatuji, tak média rozhodně v době předinternetové nepředstavovala bohatě prostřený stůl plných informačních lahůdek, který zajišťoval rozmanitý výběr názorů, a jejich konzument se mohl, dle svého výběru, seznamovat s mnoha pravdami. Spíše naopak. Za prohlášeními onoho jinak moudrého muže nevidíme nic jiného, než špatně skrývaný pláč, že dnes nejde přes média lehce ovlivňovat masy lidí podobně, jako tomu bylo v minulosti.

Ze zahraničních webů sleduji opět BBC a CNN, ale čtu také internetové vydání New York Times a Washington Post, nahlédnu i do britských Timesů a do The Guardian. A na You Tube sleduji politické projevy v anglickém jazyce.

Jsem tedy, myslím si, nadprůměrně politicky informován, a to v celé politické názorové šíři, rozhodně ne jen a pouze jedním směrem. Pravda, některé stránky, hlavně ty extremistické, na obou stranách informačního oceánu, čtu jen s největším sebezapřením. Všem Vám ale doporučuji dělat to samé. Zaprvé, vedle názorů, se kterými nesouhlasíte, najdete i jiné informace, které se Vám mohou hodit. A za druhé, víte jasně, s čím nesouhlasíte a seznámíte se se všemi argumenty i jejich protiargumenty. A nezabere to tolik času, jak si možná myslíte.

A někde tady, při vyhledávání politických informací, před třemi lety, jsem začal přemýšlet, jestli se nějak politicky neangažovat. Nebylo to pro mě lehké. Dal jsem sám sobě po roce 2011 na určitou dobu distanc od veřejné sféry, a to přes veškerá doporučení mého okolí. Neměl jsem totiž žádnou šanci vysvětlit cokoli s událostí kolem SAZKA v okamžiku, kdy média jela jednu jedinou notečku o zlém a šíleném diktátorovi, koupajícím se ve zlatě, který český sport okradl. Nezbylo nic jiného než počkat, až se moře uklidní, vlny opadnou, a pak teprve měřit rozsah škod a opravovat pobřeží. V tom čase jsem objevil zákoutí internetu, která jsem dříve neznal. Zjistil jsem, že existuje řada lidí, která využila obrovské internetové svobody a začala bourat pevnost monopolu mainstreamových médií. Většinově jinými názory, ne vždy úplně přesvědčivými, ale většinou upřímnými. A měsíc za měsícem se tyto weby zlepšovaly,

Aleš Hušák – Proč kandiduji

jejich obsah zpřesňoval, lidé se začali nadnárodně a přeshraničně spojovat, a dosavadní informační blokáda byla prolomena. Mainstream byl zděšen.

Začal přirozeně přemýšlet o tom, zda se nepřipojit k blogovací sféře, nebo jestli, dokonce, nevytvořit své vlastní internetové stránky.

V polovině loňského roku zesílil tlak mých advokátů, kteří doporučovali, abych přestal mlčet a začal se více vyjadřovat k mým soudním kauzám, které vedu s mými milovanými sportovními sdruženími.

Nakonec jsem se rozhodl, že alespoň pro začátek poskytnu rozhovor do několika časopisů a v jednom jsem se poprvé vyjádřil i politicky. Pro mě samotného to byla revoluce. Byl jsem si vědom, že vstupuji na půdu zcela novou, a pro mne neznámou.

V létě 2015 zesílila migrantská vlna do Evropy nad míru, kterou byli obyvatelé Evropy ochotni snášet, a začalo se mluvit o kvótách. Když submisivní česká vláda prohrála hlasování o kvótách na ministerské úrovni, a nebyla schopna podat proti kvótám ani žalobu, ani obstruovat v Evropské radě, měl jsem jasno, a napsal jsem svým dětem první dopis, který naleznete na tomto webu. Uvědomil jsem si totiž, že čeští voliči poprvé od roku osmdesát devět zjistili, že nejsou opět pány ve vlastním domě. Byl to pro mě další krok zpět do veřejného prostoru, tentokrát slovní. Našel jsem vydavatele, který byl ochoten texty uveřejnit, a zároveň jsem je rozesílal kamarádům a známým. S politickou kariérou jsem ale dále nepočítal. Rozhodl jsem, že zůstanu u dopisů dětem, a vydám je spolu s knížkou o SAZKA nebo před ní.

Mezitím atmosféra ve veřejném prostoru houstla. Na jedné straně se zemi dařilo a daří, na straně druhé byla a je masírována dalšími a dalšími příkazy a předpisy z Evropské komise nebo z vlády České republiky, které navíc vůbec neodpovídají potřebám doby, a je z nich spíše cítit duch sociálního inženýrství. RVHP byla proti tomu hadr na podlahu. Český Parlament přiznává, že už zákony netvoří, ale pouze přejímá předpisy a nařízení z Evropské unie, takže se stal takovým lepším zastupitelstvem krajského města. Proto jsem začal nazývat Českou republiku laskavým protektorátem. Navíc jsem konstatoval, že míra četnosti předpisů, hlavně pro podnikatelskou sféru, už ze strany vlády zavání vyhlášením války. Bylo mi to jedno až do doby, než jsem zjistil, že firmy člena vlády začínají vyhrávat jeden státní tendr za druhým. To byl první moment, kdy jsem si řekl, že bych měl přemýšlet o něčem víc, než jen psát svého druhu blogy.

Aleš Hušák – Proč kandiduji

Předposledním nakopnutím byl moment, kdy média a část politických elit rozjeli propagandistickou vlnu (stále trvá), na kterou by se ani sám velekněz této disciplíny Vasil Bil'ak nezmohl. Podruhé v mém životě s hrůzou pozoruji vzestup propagandistických úderů a ideologií vyzbrojených aktivistů, kteří vytvářejí seznamy nesouhlasících, a ženou nás do ohrad z informačních bariér, včetně toho, že začínají vyhrožovat jinak myslícím jednotlivcům ztrátou zaměstnání. Pokud je již pro jistotu rovnou nepráskají, a nevyhrožují jejich zaměstnavatelům. Stoka primitivních a prvoplánových ideologických příkazů již opět teče, a mnozí se nás pokoušejí v těchto odpadcích vykoupat.

Každý, kdo se denně pětkrát nemodlí za politickou korektnost nebo odváží se zeptat, zda je opravdu v Bangladéši válka, a zda je rozumné posuzovat několikrát za sebou jednu a tutéž stavbu pokaždé znovu v čase, kdy se objeví nové zelené zákony, je médiu hlavního proudu a jeho pomahači skandalizován.

Každý, kdo se opovází zapochybovat, zda je pravdou, že každý teroristický útočník je entitou sám o sobě, nemá žádné spojení s mezinárodními teroristickými silami a je psychicky nemocen, je označován za extremistu, xenofoba a rasistu a je voláno po jeho trestním stíhání. Je jenom jeden názor, a ten je přeci tak jasný, že o něm nelze diskutovat. Takhle mohou uvažovat už jenom novodobí jezuité nebo přátelé ideologického oddělení strany před rokem osmdesát devět. Ano, pamatuji si, že katolická církev tvrdila, že země není kulatá. A kdo protestoval, propadl hrdlem. Ale země se točí a je kulatá.

Žádný názor není hoden toho, aby byl nekriticky přijímán. To pouze propagandisté tvrdí něco jiného.

Vrcholem pro mě osobně byl brexit. Tolik nesmyslných lží a argumentů, které hystericky snesli jeho odpůrci před a po něm, včetně vážně prezentovaných ekonomických nesmyslů, které umí průměrný student střední ekonomické školy snadno vyvrátit během chvíle, to bylo už jenom kousek od hranice, kterou jsem byl ochoten snášet. Častokrát jsem Mordor (Brusel) navštívil. Proto jsem za tímto křikem viděl jenom vzteklý odpor lidí, kteří přepočítávají, o kolik přijdou na svých nezdaněných platech a důchodech po odchodu Británie z Evropské unie.

A pak přišla debata o případném czexitu. Víím, že nemůže jít o jednoduchou diskusi. Je zapotřebí dát na stůl všechna pro a proti, prozkoumat dostupné možnosti, zjistit, jestli řadu věcí nelze změnit jednáním, případně o čem lze uvažovat, že je ke zrušení,

Aleš Hušák – Proč kandiduji

a od kterého momentu. Prostě fundovanou debatu nad argumenty obou stran. Místo toho se ozvali příznivci setrvání v Evropské unii s takovým řevem, jako by je táhli k Tarpejské skále. Místo výzvy k diskuzi, místo svolávání konsilií a seminářů, místo toho vznětlivý a prudký odpor. Věc byla okamžitě postavena na hranu, buď anebo. A pak vyšel na Aktuálně.cz článek známého komentátora, který předčil vše, a označil všechny osoby, které chtějí referendum o czexitu, za velezrádce.

To byl okamžik mého rozhodnutí. Článek komentátora známého zpravodajského webu o velezrádcích je PŘÍČINOU, proč jsem se rozhodl kandidovat.

Důvodem je ale něco jiného. Jsem český starší rozhněvaný muž, který byl proti své vůli nucen žít více než třetinu života v Absurdistanu, možná pohodlném a starajícím se, ale pořád v Absurdistanu, byť je otázkou, jestli míra dnešních zhovadilostí už tento minulý Absurdistán nepřekonala. Zatímco mí vrstevníci na západě mohli cestovat a radovat se z drobných hloupostí života, my jsme mohli tak nanejvýše navštívit Prachovské skály a já musel místo návštěvy Londýna vysvětlovat soudružce tajemnici ze Socialistického svazu mládeže, jak je možné, že se náš taneční spolek schází v místnosti strany Lidové pod křížem. Ano, podobná hloupost jako dnes míra zvuku zahradní sekačky. Hlupáci všech zemí Evropy, spojte se. Mimochodem, ona soudružka se posléze stala zakládající členkou jedné pravicové strany a dnes je vysokou úřednicí berního úřadu....

A když přišla sametová revoluce, mohl jsem se radovat ze svobody a učit se jí využívat a musel se spolehnout na sebe, což nebylo a není lehké, ale stálo to za to. A pak jsem začal se znepokojením sledovat, jak nám zase tu svobodu ubírají, byť je pořád větší než v Absurdistanu, ale já si mezitím zvykl na tu velkou a chci ji zpět.

Jsem rozhněvaný volič, který s úžasem sleduje, jak politici prodávají českou vodu do zahraničí, zjišťují, že pokud by zítra nastalo trýznivé sucho v některých částech Evropy, v České republice by chyběly potraviny, které se zde staletí vyráběly, pozorují prodej náhražek potravin s odůvodněním, že Češi podobnou kvalitu na základě chuti chtějí, i když jsou dražší než potraviny normální. S hrůzou vidím, jak se rozpadá systém výchovy mladé generace pod knutou inkluze, a přihrává se tím kšeft soukromým školám, a přestává existovat společné vzdělání nejnižší věkové skupiny obyvatel, slyším, jak se vláda chlubí nízkou nezaměstnaností, když přitom zaměstnání je nahrazenou montovnou pro zahraničí, a z platů, které montovny platí, lidé nemohou uvažovat ani o založení rodiny. Se znepokojením pozoruji mladé lidi kolem sebe, jak

Aleš Hušák – Proč kandiduji

má každý na sobě vedeno několik exekucí, a jak je v tomto maléru statisíce rodin. Nechci věřit tomu, že na zahálce a dobré znalosti zákonů lze ze státu dostat na sociálních dávkách více peněz, než normální práci. Nestačím se divit tomu, že stavbu jedné dálnice dokáže zastavit jeden otrapa, který přitom bydlí stovky kilometrů od této stavby. A to už vůbec nemohu mluvit o problému migrace, který se na nás všechny řítí, politici a elity nekonají a naopak obviňují své kritiky z vyvolávání poplašných nálad a strachu, když tady žádní migranti nejsou. Jako by lidé neměli strach z rakoviny, i když jí nemají... A tak dále, a tak dále.

A protože mám rodinu, rozhodl jsem se, že nemohu být tak zbabělý, a nezkusit udělat něco proti tomu všemu, co jsem uvedl výše. Alespoň si nebudu muset vyčítat, že jsem se o nic nepokusil.

Proto kandiduji na senátorské křeslo ve volebním obvodu 25 na Praze 6 v roce 2016 za registrované politické hnutí NEZÁVISLÍ (NEZ).

Protože když ne my dnes, kdo příště?

A že na mě vytáhnou všechno možné? Že budu muset čelit znepokojivým otázkám? Že proti mně stojí řada kvalitních protikandidátů? Tak na to všechno se opravdu těším.

Aleš Hušák